

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Α.Τ.Ε.

Καραϊσκάκη 140 - 144 Πάτρα

Τηλ : 2610 - 620460

Fax : 2610 - 240476

e-mail : parasks@otenet.gr

**ΠΡΟΣ
ΒΗΜΑ ΜΕΛΩΝ ΣΑΤΕ**

Θέμα: Κατασκευαστές και "νταραβεριτζήδες" στο Κατσαπλιαδιστάν.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Θα σας διηγηθώ μία ιστορία.

Κάποτε υπήρχε μια εξωτική χώρα με μεγάλη ιστορία που την έλεγαν Κατσαπλιαδιστάν.

Η χώρα αυτή χρεοκόπησε γιατί "πολλοί τα φάγανε μαζί" ενώ μερικοί ήταν κυριολεκτικά αχόρταγοι.

Στη χώρα αυτή έφτιαχναν και δημόσια έργα - τρόπος του λέγειν - και μάλιστα με διαγωνιστικές διαδικασίες διαφάνειας και υγιούς ανταγωνισμού και νόμους προηγμένους όπως τουλάχιστον λέγανε. Είχανε και κάποια "ανεξάρτητη αρχή" για τις συμβάσεις που δεν ήθελε πτυχία, τάξεις και τέτοιες μικρότητες.

Υπήρχαν κι εκεί εργολάβοι που όμως ανήκαν σε τρεις κατηγορίες.

Στην πρώτη ανήκαν οι λεγόμενοι κατασκευαστές οι οποίοι κατασκεύαζαν έργα που έπαιρναν στα "ίσια" σε ανοιχτούς μειοδοτικούς διαγωνισμούς με κατά τεκμήριο υπερβολικές εκπτώσεις ένεκα που τα έργα ήταν λίγα και οι ενδιαφερόμενοι πολλοί.

Αυτοί οι κατασκευαστές λοιπόν, νοικοκυραίοι άνθρωποι συχνά με σοβαρές επενδύσεις στη δουλειά τους, προσπαθούσαν μετερχόμενοι όλων των μέσων να κατασκευάσουν αυτά τα "σκοτωμένα έργα" για να επιζήσουν και να μην κλείσουν το μαγαζί.

Έτρεχαν, ίδρωναν, τραβούσαν από δώ, τραβούσαν από κει, συχνά ψεύτιζαν, καθυσπερούσαν, κλαιγόντουσαν και ότι ήθελε προκύψει έχοντας όμως γνώση και ανοχή οι "φύλακες".

Τις περισσότερες φορές το αποτέλεσμα ήταν κάτω του μετρίου ενώ πολλοί "μαχητές" έπεφταν στο πεδίο της μάχης χρεοκοπημένοι.

Στην άλλη κατηγορία ανήκαν οι λεγόμενοι νταραβεριτζήδες ή διαδρομιστές ή λομππίστες ή δημοσιοσχεσίτες ή μεσάζοντες ή όλα αυτά μαζί.

Αυτοί δεν ήταν πολλοί αλλά έτρωγαν μεγάλο μέρος της πίτας των έργων.

Ήταν χωμένοι παντού και είχαν διασυνδέσεις και γνωριμίες παντού.

Στο γκουβέρνο, στα υπουργεία, στις πιστώσεις, στις υπηρεσίες, στις περιφέρειες και τους δήμους, στα κόμματα, τις συνδικαλιστικές οργανώσεις παντού.

Όποια πέτρα και να σήκωνες τους εύρισκες από κάτω.

Είχαν ωραία γραφεία και συχνά μεγάλες εταιρείες αλλά δεν ανακατεύονταν με μηχανήματα, χώματα, πίσσες, γράσα και άλλες τέτοιες βαρβαρότητες. Αυτά ήταν δουλειές των κατασκευαστών και υπεργολάβων και δεν λέρωναν τα χέρια τους με τέτοια.

Συχνά πλασάριζαν εξελιγμένα τεχνολογία και ειδικότητα σε ειδικά έργα όπως επεξεργασία λυμάτων, διαχείριση υδάτινων πόρων, διαχείριση αποβλήτων και απορριμμάτων κ.λ.π. Παλιότερα μάλιστα ασχολούνταν με κατασκευές βιολογικών καθαρισμών με κάποιο περίεργο σύστημα δημοπράτησης που φύλαγαν τις προσφορές στο ... ψυγείο !!!

Ίσως να είχαν και δίκιο γιατί δεν άφηναν εύκολα και κανέναν άλλο να πάρει τέτοια έργα και να μάθει.

Οι νταραβεριτζήδες συνήθως δεν χτυπούσαν έργα και δεν συμμετείχαν σε ανοιχτούς διαγωνισμούς που πήγαιναν και σκοτωνόντουσαν οι κατασκευαστές.

Αυτοί "έστηναν" έργα με ειδικούς όρους, κριτήρια, βαθμολογίες, λόγω του επείγοντος κ.λ.π. αξιοποιώντας όλα τα κενά και τα ψιλά γράμματα των νόμων.

(Βλέπετε στο Κατσαπλιαδιστάν όλα βαφτίζονταν επείγοντα αλλά τελικά όλα γίνονταν απελπιστικά αργά).

Σκοπός τους ήταν με στημένες διαδικασίες να αποκλείσουν τους άλλους και να πάρουν τα έργα αυτοί με μικρή έκπτωση.

Επιβίωναν δηλαδή εις βάρος όλων των άλλων και κλέβοντας το ψωμί τους.

Συχνά μάλιστα έπαιρναν αυτοί τα έργα και τα έδιναν σε άλλους κατασκευαστές να τα φτιάξουν γιατί οι ίδιοι ήξεραν κυρίως από λόμπινγκ και όχι από κατασκευές.

Έμοιαζαν πολύ με κάποιους μεσάζοντες στις αγοροπωλησίες όπλων στο υπουργείο άμυνας του Κατσαπλιαδιστάν.

Αρωγοί τους στις δραστηριότητες αυτές, συχνά με το αζημίωτο, ήταν οι διασυνδέσεις που ανέφερα πιο πάνω.

Κι αν χαλούσε μια δουλειά επειδή κάποιοι θα διαμαρτύρονταν δεν επτοούνταν.

Σχεδίαζαν την επόμενη.

Οι νταραβεριτζήδες αποτελούσαν κύκλωμα.

Τα παρακλάδια του ήταν ριζωμένα παντού στο κράτος του Κατσαπλιαδιστάν και οι νόμοι για τα έργα φτιάχνονταν συχνά στα μέτρα τους.

Γνωρίζονταν καλά μεταξύ τους, οριοθετούσαν τις ζώνες επιρροής τους, συχνά συνεργάζονταν αλλά και "σκοτώνονταν" ελεγχόμενα.

Προσπαθούσαν να μην προκαλούν τους κατασκευαστές και να μην μπαίνουν στα πόδια τους, επιδιώκοντας να περνάνε απαρατήρητοι.

Υπήρχε όμως και μια τρίτη κατηγορία εργολάβων στο Κατσαπλιαδιστάν.

Οι "παραδοσιακοί κατασκευαστές". Αυτοί που ούτε να χτυπάνε αλύπητα μπορούσαν αλλά ούτε και να "στήνουν" ήθελαν ή μπορούσαν.

Αυτοί ήταν πολλοί, οι περισσότεροι, αλλά μάλλον ήταν καταδικασμένοι να εξαφανιστούν ως ρομαντικοί και απολιθώματα μιας άλλης εποχής που την έλεγαν ορισμένοι "παλιό διεφθαρμένο σύστημα".

Έσκουζαν, φώναζαν ότι το πράγμα δεν πάει άλλο, ζητούσαν διαφάνεια, αλλαγές στο πλαίσιο, μεταρρυθμίσεις και υγιή ανταγωνισμό με ίσες ευκαιρίες αλλά μάταια.

Στο Κατσαπλιαδιστάν αυτές οι λέξεις και οι έννοιες υπήρχαν μόνο στα χαρτιά και τα γκουβέρνα δεξιά, κεντρώα ή αριστερά γουστάριζαν ανέκαθεν τα "νταραβέρια".

Και πώς λοιπόν κατέληξε αυτή η ιστορία σε αυτή την ιστορική χώρα το Κατσαπλιαδιστάν; Μα σας το είπα.

Στην χρεοκοπία. Ξανά και ξανά.

Και ζήσαν αυτοί κακά και οι νταραβεριτζήδες καλύτερα....

Υ.Γ: Η ιστορία που διηγήθηκα είναι φανταστική.

Κάθε ομοιότητά της με πραγματικές καταστάσεις ή πρόσωπα είναι εντελώς συμπτωματική.

Πάτρα 07/06/2018
με συναδελφικούς χαιρετισμούς

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ